

บทความวิจัย

เรื่อง ความรุนแรงทางการเมือง ศึกษาผ่านวรรณกรรมเรื่อง The Rape of Nanking

War and Political Violence: An interpretation of the novel

“The Rape of Nanking”

โดย

นางสาวสิริภัทร นาคนาม

รหัสนักศึกษา 05520664

เสนอ

อาจารย์เชษฐา พวงหัตถ์

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา 450 460 การศึกษาเอกเทศ

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2555

บรรณานุกรม

หนังสือ

เกจ, ริชาร์ด. (2540). คู่สนทนา บทเสวนาระหว่าง โยฮัน กาลตุง และ ไดซากุ อิเคดะ. แปลจาก Choose Peace A

Dialogue between Johan Galtung and Daisaki Ikeda. แปลโดย นัตรสุมาลย์ กบิลสิงห์ ษัฎเสนา

กรุงเทพฯ: เคล็ดไทย.

จาง, ไอริส. (2549). หลังเลือดที่นานกิง. พิมพ์ครั้งที่ 7. แปลจาก The Rape Of Nanking. แปลโดย นัตรนคร

องคสิงห์. กรุงเทพฯ : มติชน.

จันทร์ฉาย ฤคอธิคม. (2539). ประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นสมัยใหม่. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ไชยวัฒน์ คำชู. (2549). นโยบายต่างประเทศญี่ปุ่น : ความเปลี่ยนแปลงและความต่อเนื่อง. กรุงเทพฯ : เลค

แอนน์ฟาว์เท่น พรินด์จิง.

ชนิด ธรรมสุคติ. (2521). เรื่องจริง เดอะฮอโลคอสต์. กรุงเทพฯ : การเวก.

นอร์มัน, อี เอช. (2526). ญี่ปุ่น : การก่อตัวเป็นชาติสมัยใหม่. แปลจาก Japan's Emergence As A Modern

State. แปลโดย พรรณี นัตรพลรักษ์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ประเสริฐ จิตติวัฒนพงศ์. (2533). การเมืองและนโยบายต่างประเทศญี่ปุ่น. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย.

แผนกวิชาการต่างประเทศและการทูต คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2515). รวมบทความ

ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

รวีโรจน์. (2549). สंहารหมู่. กรุงเทพฯ : อนิเมทกรุ๊ป.

รุ่งระวิกกรัย. (2554). ฆ่าโหดล้างเผ่าพันธุ์. กรุงเทพฯ: ฐานบุ๊คส์.

วีระชัย โชคมุกดา. (2553). สงครามกลางเมือง ฆ่ากันเองบนแผ่นดินเดียวกัน. กรุงเทพฯ: ชิปส์กรุ๊ปจำกัด.

ศิริโรจน์ ภาคสุวรรณ. (2516). ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ศิริโรจน์ ภาคสุวรรณ. (2520). ทฤษฎีและพฤติกรรมในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ. กรุงเทพฯ:

มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

โอเอิร์น, แจน รัฟฟ์. (2546). ซ่องสงคราม. แปลจาก 50 YEARS OF SILENCE Comfort Woman of

Indonesia. แปลโดย นฤมล ตัญญาพงษ์ปรัชญ์. กรุงเทพฯ : อินฟินิตี้.

เอกสารประกอบการบรรยาย

เชษฐา พวงหัตถ์. ความรุนแรงและความไม่รุนแรงทางการเมือง(เอกสารประกอบการบรรยายรายวิชา
435273-45 Violence and Nonviolence in Politics ภาควิชาสังคมศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์
มหาวิทยาลัยศิลปากร , 2555),1.

รายวิชา 450 460 การศึกษาเอกเทศ

ชื่อเรื่อง ความรุนแรงทางการเมือง ศึกษาผ่านวรรณกรรมเรื่อง

The Rape of Nanking

ชื่อผู้วิจัย นางสาวสิริภัทร นาคนาม

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์เชษฐา พวงหัตถ์

1.บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่อง “ความรุนแรงทางการเมือง ศึกษาผ่านวรรณกรรมเรื่อง The Rape of Nanking” นี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสาเหตุและปัจจัยที่ผลักดันให้ทหารญี่ปุ่นกระทำความรุนแรงต่อทหารจีน พลเมืองจีน โดยเฉพาะสตรีชาวจีนที่ต้องตกเป็นเหยื่อในการข่มขืน โดยพิจารณาพร้อมกับประเด็นการศึกษาเรื่องสาเหตุของการทำสงคราม การรุกรานจีนของญี่ปุ่นผ่านกรอบแนวคิด Realism และ ศึกษาเงื่อนไข สาเหตุ และรูปแบบของกรณีความรุนแรงทางการเมืองต่างๆ ทั้งสงครามระหว่างประเทศและสงครามภายในประเทศ อย่าง กรณีสังหารหมู่ชาวจีนในสงครามนานกิง การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิว การพันธุฆาตในรวันดา และสงครามกลางเมืองในบอสเนียและเฮอร์เซโกวีนา รวมถึงการศึกษาเรื่อง การข่มขืนซึ่งเป็นความรุนแรงรูปแบบหนึ่งที่ปรากฏในกรณีสงครามนานกิง โดยมีสมมติฐานในการศึกษา คือ ความรังเกียจทางด้านชาติพันธุ์ เป็นเหตุทำให้ทหารญี่ปุ่นกระทำความรุนแรง โดยเฉพาะการข่มขืน ต่อสตรีชาวจีน

ผลการศึกษาพบว่า ไม่เพียงแต่ความรังเกียจทางด้านชาติพันธุ์เท่านั้นที่เป็นสาเหตุในการผลักดันให้ทหารญี่ปุ่นกระทำความรุนแรงต่อสตรีชาวจีน โดยการข่มขืน แต่ยังมีสิ่งแฝงที่ทับซ้อนกันอยู่ คือ การที่สังคมญี่ปุ่นและสังคมจีนให้ความสำคัญกับเพศชายมากกว่าเพศหญิง ผู้หญิงจึงกลายเป็นเพศที่ด้อยกว่าผู้ชาย ดังนั้น การที่ทหารญี่ปุ่นกระทำความรุนแรงต่อสตรีชาวจีน อย่างรุนแรงจึงเกิดขึ้น เพราะนอกจากจะเป็นเพศหญิงที่มีความด้อยกว่าแล้ว ยังเป็นชาติอื่นที่ไม่ใช่พวกของตนอีกด้วย

2.คำสำคัญ Realism ความรุนแรงทางการเมือง สงครามนานกิง ชาติพันธุ์ การข่มขืน

3. บทนำ

จากปรากฏการณ์การเมืองที่เกิดขึ้นในโลกตั้งแต่อดีตจนถึงในยุคปัจจุบัน มีเหตุการณ์และความรุนแรงจากเหตุการณ์นั้นๆเกิดขึ้นมากมาย ซึ่งแต่ละเหตุการณ์ถูกระทำในวาระที่ต่างกัน และความรุนแรงจากเหตุการณ์เหล่านั้นล้วนก่อให้เกิดความเสียหายทั้งทรัพย์สินรวมถึงชีวิตมนุษย์เกินที่จะประมาณได้ ยกตัวอย่างเช่น การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิวโดยนาซี (The Holocaust) ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ปี ค.ศ. 1933- 1945 (Sandeem Bartel, 2006) พันธุมชาติในรวันดา (Rwanda Genocide) ปี ค.ศ. 1994 (Prunier, 1995) และสงครามกลางเมืองที่บอสเนียและเฮอร์โซโกวีนา ที่ขัดแย้งกันในเรื่องของศาสนาและชาติพันธุ์ก่อให้เกิดการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์กว่าสองแสนคน ในช่วงปี ค.ศ.1992-1995 (Norman, 1995)

การที่ผู้ศึกษาได้มีโอกาสอ่านหนังสือเรื่อง “The Rape of Nanking ” ของ ไอริส จาง ฉบับภาษาไทย ที่ใช้ชื่อว่า “หลังเลือดที่นานกิง” แปลโดย ฉัตรนคร องค์กรสิงห์ ทำให้พบว่ามีเหตุการณ์ทางการเมืองที่ปรากฏผลของความรุนแรงที่นับว่ามีความรุนแรงมากอีกเหตุการณ์หนึ่งก็คือ เหตุการณ์ที่นครนานกิง ประเทศจีน ในช่วงสงครามระหว่างญี่ปุ่นกับจีนครั้งที่ 2 (Second Sino-Japanese War) ในปี ค.ศ.1937 (ไชยวัฒน์, 2549: 19) ที่ทหารญี่ปุ่นได้กระทำการสังหารหมู่ทหารจีน รวมถึงพลเมืองชาวจีน ไม่เว้นแม้กระทั่ง เด็ก สตรี และคนชรา ผลคือทำให้มีผู้เสียชีวิตกว่า 350,000 คน (ไอริส จาง, 2546: 30) นับว่าเป็นเหตุการณ์ที่มีความรุนแรงครั้งหนึ่งในประวัติศาสตร์โลก ทั้งนี้การกระทำ ความรุนแรงของทหารญี่ปุ่นต่อพลเมืองชาวจีนนั้น ยังมีประเด็นที่หนังสือเล่มนี้ ของไอริส จาง ได้กล่าวถึงก็คือ ความหลากหลายของวิธีการที่ทหารญี่ปุ่นใช้สังหารชาวจีน ซึ่งแต่วิธีนั้นมีความทารุณอย่างมาก โดยเฉพาะการข่มขืนสตรี ซึ่งเป็นการกระทำประหนึ่งว่า ศัตรูคือสัตว์ตัวหนึ่งเท่านั้น (ไอริส จาง, 2546 : 90)

จากพฤติกรรมของทหารญี่ปุ่นที่กระทำการรุนแรงต่อพลเมืองจีนในสงครามที่นครนานกิงในครั้งนี้ นั้น ทำให้ผู้ศึกษาเกิดประเด็นที่ต้องการจะศึกษาว่าอะไรคือสาเหตุและปัจจัยที่ผลักดันให้ทหารญี่ปุ่นต้องใช้ความรุนแรงต่อทหารจีน พลเมืองจีน โดยเฉพาะสตรีที่ต้องตกเป็นเหยื่อในการถูกข่มขืน ซึ่งเหตุการณ์ที่นครนานกิงนับว่าเป็นการข่มขืนที่มีการขยายวงกว้างและรุนแรงมากเหตุการณ์หนึ่งเลยทีเดียว

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาสาเหตุในการที่ประเทศญี่ปุ่นทำสงครามกับประเทศจีนผ่านแนวคิด Realism อะไรคือผลประโยชน์ที่ญี่ปุ่นเล็งเห็นจากการรุกรานจีน
2. เพื่อศึกษาเงื่อนไขหรือสาเหตุและรูปแบบความรุนแรงทางการเมืองโดยเฉพาะในสงคราม ไม่ว่า จะเป็นสงครามระหว่างรัฐและสงครามในประเทศ
3. เพื่อศึกษาความรุนแรง โดยเฉพาะการข่มขืนที่เป็นรูปแบบหนึ่งของความรุนแรง ในกรณีสงคราม นานกิง

สมมติฐาน

ความรังเกียจทางด้านชาติพันธุ์ เป็นเหตุทำให้ทหารญี่ปุ่นกระทำความรุนแรง โดยเฉพาะการข่มขืน ต่อสตรีชาวจีน (กรณีสงครามนานกิง)

ขอบเขตของการศึกษา

ศึกษาความรุนแรงทางการเมืองในสงครามระหว่างญี่ปุ่นกับจีน ครั้งที่ 2 (Second Sino-Japanese War) ในช่วงปี ค.ศ. 1937- 1945 ผ่านวรรณกรรมเรื่อง The Rape of Nanking ของ ไอริส จาง ในฉบับภาษาไทย ที่ใช้ชื่อว่า หลังเลือดที่นานกิง แปลโดย ฉัตรนกร องคลังห์ พิมพ์ครั้งที่ 4 โดยสำนักพิมพ์มติชน ปี พ.ศ.2548

วิธีการศึกษา

การศึกษายทความวิจัยชิ้นนี้เป็นบทความวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Data) ในลักษณะการบรรยายเชิงวิเคราะห์ (Descriptive Analysis) โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิจากหนังสือ เอกสาร บทความ วารสาร รายงาน งานวิจัย สื่ออิเล็กทรอนิกส์ และข้อมูลปฐมภูมิจากแถลงการณ์ บันทึกที่เกี่ยวข้องต่างๆ เพื่อวิเคราะห์ ตีความ และสังเคราะห์ ข้อมูลผ่านกรอบแนวคิดทฤษฎีความสัมพันธ์ระหว่างประเทศและแนวคิดความรุนแรง ในสงครามนานกิง ที่นครนานกิง ประเทศจีน ซึ่งเป็นเหตุการณ์หนึ่งในสงครามระหว่างญี่ปุ่นกับจีนครั้งที่ 2 (Second Sino-Japanese War) ในปี ค.ศ.1937

ข้อจำกัดในการศึกษา

เนื่องด้วยการทำการวิจัยครั้งนี้มีระยะเวลาที่ค่อนข้างจำกัด ทำให้ไม่สามารถสืบค้นข้อมูลได้ละเอียดเท่าที่ควร และแหล่งข้อมูลที่สามารถสืบค้นนั้นมีอยู่อย่างจำกัด ทำให้เกิดเป็นอุปสรรคและข้อจำกัดในการทำการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงสาเหตุที่ญี่ปุ่นต้องทำสงครามรุกรานจีน โดยดูว่าผลประโยชน์ที่ญี่ปุ่นต้องการคืออะไร มีความเชื่อมโยงกับแนวคิด Realism อย่างไร

2. ทำให้ทราบถึงเงื่อนไข สาเหตุ ตลอดจนรูปแบบของความรุนแรงทางการเมืองที่ปรากฏในสงครามทั้งระหว่างรัฐและภายในรัฐเอง โดยดูผ่านกรณีศึกษาต่างๆ คือ การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิว พันธูฆาตในรวันดา การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในบอสเนียและเฮอร์เซโกวีนา และ การสังหารหมู่ชาวจีนในสงครามระหว่างจีนกับญี่ปุ่นครั้งที่ 2 ที่นครนานกิง

3. ทำให้ทราบถึงสาเหตุที่ต้องมีการข่มขืนที่เป็นรูปแบบหนึ่งของความรุนแรง ที่ทหารญี่ปุ่นกระทำต่อสตรีชาวจีนอย่างกว้างขวางและรุนแรง ในสงครามระหว่างญี่ปุ่นกับจีนครั้งที่ 2 (สงครามนานกิง)

4. เนื้อเรื่องย่อ “The Rape of Nanking” โดย ไอริส จาง ฉบับภาษาไทย ชื่อเรื่องว่า “หลังเลือดที่น่านกิง” แปลโดย จัตรนกร องคสิงห์

หนังสือเล่มนี้กล่าวถึง จุดเริ่มต้นที่ญี่ปุ่นเข้ายึดครองนครนานกิงของจีนได้สำเร็จ คือวันที่ 13 ธันวาคม ปี ค.ศ. 1937 และส่วนใหญ่กล่าวถึงความโหดร้ายทารุณในสงคราม ที่ทหารญี่ปุ่นได้กระทำต่อ ทหารจีน และพลเมืองจีน ซึ่งเรียกได้ว่าเป็นการสังหารหมู่ที่มีความโหดร้ายครั้งหนึ่งในประวัติศาสตร์โลก คือ ทหารญี่ปุ่นมีวิธีการสังหารหลากหลายรูปแบบ ซึ่งแต่ละรูปแบบของการสังหารนับว่ามีความทารุณอย่างมาก เช่น การให้ทหารจีนและพลเมืองจีนชาย ยืนรวมกลุ่มกันและสาครกระสุนปืนกลใส่ จนเสียงชาวจีนเหล่านั้น เงียบไป การให้ชาวจีนลงไปแช่ในบ่อน้ำที่เป็นน้ำแข็งทำการเจาะลงไปให้เป็นช่องพอดีกับขนาดตัวจนแข็งตาย การฝังทั้งเป็น หรือการฝังส่วนลำตัวโดยเหลือศีรษะของเหยื่อไว้ แล้วให้สุนัขกัดจนตาย การนำเชลยศึก เป็นเป้านิ่งในการลงดาบปลายปืน เป็นต้น ซึ่งยังมีการกระทำทารุณอื่นๆอีกมากมาย ไม่เพียงแต่เฉพาะกับ ผู้ชายเท่านั้น ยังมีการทารุณคนชรา เด็ก และสตรีอีกด้วย ซึ่งการกระทำที่โหดร้ายและมีความน่าพรั่นพรึง ที่สุดก็คือ การข่มขืน ที่ไม่เพียงแต่เป็นรูปแบบการสังหารหลังการข่มขืนที่เหี้ยมโหดแต่ยังรวมถึงการกระทำ อย่างกว้างขวาง จนถึงขนาดที่ กองทัพญี่ปุ่นจัดตั้งแหล่งบริการทางเพศต่อทหารญี่ปุ่นเรียกว่า “บ้านผ่อนคลาย” ที่มีหญิงชาวจีนเป็นทาสกาม ซึ่งมีหญิงชาวจีนที่เป็นเด็กหญิงจนกระทั่งถึงชรา อายุ 70-80 ที่ต้องตกเป็นเหยื่อของการข่มขืน ความโหดร้าย ไม่ได้หยุดอยู่แค่เพียงการข่มขืนเท่านั้น เนื่องจากกฎสงคราม ของกองทัพญี่ปุ่นคือห้ามมีการข่มขืนสตรีฝ่ายคู่สงครามทำให้ หลังจากการข่มขืนทหารญี่ปุ่นต้องทำการฆ่า ปิดปากเหยื่อเหล่านั้น ซึ่งรูปแบบการฆ่าสตรีที่เป็นเหยื่อ เช่น การนำดาบปลายปืนแทงลงไปในช่วงคลอด แล้วทำการควั่นเอาไส้ออกมา การตอกลิ้มหรือแทงไม้ไปในช่องคลอด การตัดชิ้นส่วนอวัยวะของเหยื่อออก ทีละส่วน และในกรณีที่สตรีเหล่านั้นตั้งครรถ์อยู่ ทหารญี่ปุ่นก็จะทำการควั่นท้องเหยื่อ แล้วนำเอาตัวอ่อน ทารกออกมา นอกจากนี้ยังมีการนำดาบปลายปืนเสียบที่ลำตัวทารกและตัวลงในหม้อต้มน้ำเดือดๆ เป็นต้น นอกจากนี้เหยื่อบางรายได้ถูกบังคับให้โพสท่าถ่ายรูปในท่าทางที่อนาจารสร้างความอับอายอย่างมาก ซึ่งจาก การกระทำที่ทารุณที่กล่าว ไปในช่วงต้น หนังสือเล่มนี้ได้มีหลักฐานภาพถ่ายที่แสดงถึงภาพเหตุการณ์ ภาพ เหยื่อที่ถูกสังหารมาให้ชมอีกด้วย

นอกจากการกล่าวถึงความโหดร้ายของทหารญี่ปุ่นแล้ว ทางผู้เขียนได้มีการวิจารณ์วัฒนธรรมญี่ปุ่น ซึ่งอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้ทหารญี่ปุ่นกระทำการ โหดร้ายอย่างเช่นตอนที่ผู้เขียนกล่าวว่า “ทหารญี่ปุ่นถูกสอน ให้บูชาพระจักรพรรดิ ประพฤติตนตามวิถีแห่งนักรบ (บูชิโด) คือการเสียสละเพื่อผู้นำของตนและถือเป็น

เกียรติสูงสุดในชีวิต” ประพุดิตนตามนโยบายของประเทศคือ “ประเทศมั่งคั่ง กองทัพเกรียงไกร” ซึ่งผู้เขียนแสดงให้เห็นถึงวิธีคิดของคนญี่ปุ่นที่ว่า ชีวิต เป็นของ รัฐ มิใช่ของส่วนบุคคล

นอกจากนี้ผู้เขียนยังได้กล่าวถึง ภายหลังจากที่สงครามที่นานถึงเสร็จสิ้นแล้ว แต่กลิ่นไอของความเลวร้ายยังหลงเหลืออยู่ในจิตใจชาวจีน คล้ายกับว่าต้องการใช้หนังสือเล่มนี้เป็นสื่อให้รัฐบาลญี่ปุ่นออกมาทำการรับผิดชอบและยอมรับการกระทำของตนเองมากกว่านี้เพื่อแสดงความขอโทษและเสียใจอย่างสุดซึ้งต่อการกระทำของทหารญี่ปุ่นในครั้งนั้น แทนที่จะพยายามลืมหุดการณ์ครั้งนี้ไป ซึ่งสำหรับชาวจีนไม่อาจลืมได้

5. แนวคิดทฤษฎีและงานศึกษาที่เกี่ยวข้อง

5.1 แนวคิดทฤษฎี

5.1.1 กรอบแนวคิดทฤษฎีความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

ก. แนวคิด Realism

ประเสริฐ (2533) เขียนหนังสือเรื่อง “การเมืองและนโยบายต่างประเทศญี่ปุ่น” กล่าวถึง การกำหนดนโยบายต่างประเทศของญี่ปุ่นครั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นกำหนดนโยบายต่างประเทศใดๆ ล้วนมีแนวคิดพื้นฐานที่ตั้งอยู่บนผลประโยชน์และความมั่นคงของประเทศ ซึ่งปัจจัยที่ก่อให้เกิดการกำหนดนโยบายต่างประเทศญี่ปุ่นอย่างเช่น ลักษณะทางภูมิศาสตร์ เศรษฐกิจ และการตีความของปัจจัยเหล่านี้ เป็นหน้าที่ของผู้มีอิทธิพลสามกลุ่ม คือพรรคเสรีนิยมประชาธิปไตย ระบบราชการและ กลุ่มผลประโยชน์ ที่มีอิทธิพลในการกำหนดทิศทางของประเทศให้ไปในแนวทางใด

ศิริโรตม์ (2516) เขียนหนังสือเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศเบื้องต้น กล่าวถึง มูลเหตุของการรุกรานและสงคราม โดยอ้างถึงคณะกรรมการแห่งชาติที่ประชุมเพื่อการศึกษาเหตุและวิธีก่อสงครามประจำปี ค.ศ. 1925 ที่กรุงวอชิงตัน สรุปไว้มีสี่ประการ คือ สาเหตุทางจิตใจ สาเหตุทางเศรษฐกิจ สาเหตุทางการเมือง และสาเหตุทางสังคม ซึ่งมีการอธิบายสาเหตุด้านต่างๆ ดังนี้ สาเหตุทางจิตใจกล่าวว่า จิตใจของมนุษย์สามารถทำให้เกิดสงครามได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมนุษย์ชั้นผู้นำประเทศ จิตใจที่อาจก่อให้เกิดสงครามมีอยู่หลายลักษณะ ประการแรกคือ การที่มีจิตใจหวาดกลัวไปว่าชาติของตนไม่ปลอดภัย หรือ กลัวว่าชาติอื่นจะรุกราน ประการที่สองคือ การมีจิตใจที่ระแวงสงสัย ประการที่สามคือ การมีจิตใจละโมภต้องการของผู้อื่นอันไม่ชอบด้วยเหตุผล และประการที่สี่คือ การมีจิตใจกระหายอำนาจ พยาบาท และเกลียดชัง ส่วนสาเหตุทางเศรษฐกิจ นั้นเกิดจากการที่ประเทศจักรวรรดินิยมต่างๆ ทำการรุกรานเพื่อแสวงหาดินแดนใหม่ๆ อันเป็นประโยชน์แก่ตนในทางเศรษฐกิจ เช่น เยอรมันโจมตีประเทศต่างๆ ในยุโรปในสงครามโลกครั้งที่สองเพื่อขยายดินแดนของตนออกไป หรือ การทำสงครามเพื่อแย่งดินแดนกันระหว่างรัสเซียกับญี่ปุ่น เพื่อแย่งเกาหลี ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นการแข่งขันเพื่อแย่งชิงผลประโยชน์ทางการตลาด แหล่งทรัพยากรหรือพลังงาน ตลอดจนวัตถุดิบที่สำคัญในการทำอุตสาหกรรม สาเหตุทางการเมือง สงครามที่เกี่ยวกับการเมืองมักเป็นเรื่องของการรักษาดุลอำนาจ การทำสนธิสัญญาลับ การทำสนธิสัญญาไม่เป็นธรรม การละเมิดสนธิสัญญา การไม่คำนึงถึงสิทธิของชนกลุ่มน้อยซึ่งทำให้เกิดสงครามกลางเมืองหลายครั้งในอดีต และสุดท้ายคือสาเหตุทางสังคม ซึ่งเป็นสาเหตุที่ซับซ้อน กล่าวคือ การเกิดสงครามในครั้งหนึ่งๆ อาจสืบเนื่องจากหลายสาเหตุในเวลาเดียวกัน ส่วนใหญ่จะเกิดจากการมีความเห็นที่ขัดแย้งรุนแรงจนไม่อาจตกลงกันได้ โดยปัจจัยย่อยๆ ที่เป็นเหตุนำไปสู่สงครามได้แก่ การหลงชาติ เช่น อิตาลีหลงชาติอารยันของตนเองว่าเหนือกว่าชนชาติอื่นๆ เหมาะสมแก่การเป็นผู้ครองโลก เป็นต้น การแข่งขันกันสะสมอาวุธ เช่น สหรัฐอเมริกากับสหภาพโซเวียต

แข่งขันกันสะสมอาวุธนิวเคลียร์ ซึ่งในที่สุดต่างก็พยายามที่จะหาทางตกลงกันในเรื่องการลดกำลังอาวุธแต่ก็ล้มเหลว การเป็นปฏิปักษ์ต่อกันในทางศาสนาและเชื้อชาติ และการไม่สนใจในความทุกข์ร้อนของชาติอื่นๆ เป็นต้น

5.1.2 แนวคิดลัทธิทหารนิยม (Militarism)

พลเรือเอก ไพลาล นภสินธุวงศ์ (2550) เขียนบทความในวารสารนาวิกศาสตร์ ปีที่ 90 เล่มที่ 4 เรื่อง ทหารอาชีพ: มองอีกด้านหนึ่งของเหรียญ กล่าวถึง ลัทธิทหารนิยม ผ่านแนวคิดของ Samuel Huntington ผู้เขียนหนังสือเรื่อง The Soldier and the State: The theory and Politics of Civil-Military Relations ซึ่งนักรัฐศาสตร์ผู้นี้วิเคราะห์ระบบทหาร ที่เกิดขึ้นในสงครามโลกครั้งที่ ๒ ว่าเป็นปัจจัยส่วนหนึ่งที่ก่อให้เกิดสงคราม เช่นระบบทหาร หรือ ลัทธิทหารนิยม (Militarism) ในเยอรมนี อิตาลีและญี่ปุ่น ซึ่งความเข้มแข็งของลัทธิทหารนี้เอง ที่ได้เข้าไปแทรกแซงการเมือง นอกจากนี้ยังให้ข้อเสนอแนะว่าองค์กรทหาร สมัยใหม่ควรมีลักษณะ เป็น องค์กรอาชีพ (Professional Body) ซึ่งจะทำให้นายทหารยุคใหม่มีลักษณะเป็นทหารอาชีพ ความเป็นทหารอาชีพนั้นทำให้นายทหารมีลักษณะเด่น 3 ประการคือ **มีความเชี่ยวชาญ (Expertise)** ความเชี่ยวชาญในอาชีพที่ตนเองปฏิบัติอยู่ ถือว่าเป็นคุณสมบัติที่สำคัญขององค์กรอาชีพทั้งหลาย (ไม่เฉพาะในกองทัพเท่านั้น) **มีความรับผิดชอบ (Responsibility)** ก็จะต้องมีความรับผิดชอบต่อลูกค้ำ ของตนแต่ที่สำคัญในกองทัพนั้นมีลูกค้ำ คือสังคมดังนั้นกองทัพต้องมีความรับผิดชอบต่อสังคมด้วย **ความรักหมู่คณะ (Corporateness)** นายทหารสมัยใหม่จะต้องมีความสามัคคี และมีความรู้สึกร่วมในฐานะของการเป็นกลุ่มเดียวกัน (Consciousness as a Group) ตามแนวความคิดของ Huntington ทหารอาชีพจะคิดแต่ในกิจการทหารไม่สนใจการเมืองแต่อาจตัวเป็นกลางทางการเมืองและยอมอยู่ภายใต้การควบคุมของพลเรือนเป็นแนวความคิดที่ต้องการขีดเส้นจำกัดบทบาทของทหารทางการเมือง เพราะเห็นว่าหากทหารเข้าไป แทรกแซงการเมือง อาจนำไปสู่ความขัดแย้งทางการเมืองระหว่างประเทศได้ แต่แนวความคิดนี้มีข้อโต้แย้งว่าหากทหารยอมอยู่ภายใต้การควบคุมของนักการเมือง อย่างสิ้นเชิงแล้วและเกิดเป็นรัฐบาลที่ไม่ดีทหารควรเข้าไปแทรกแซงทางการเมืองหรือไม่ ซึ่งเหตุการณ์ ที่นำมาโต้แย้งนี้ได้เกิดขึ้นในประเทศไทยหลายครั้ง

ไชยวัฒน์ (2549) เขียนหนังสือเรื่อง นโยบายต่างประเทศญี่ปุ่น: ความเปลี่ยนแปลงและความต่อเนื่อง กล่าวถึง ยุคลัทธิทหารนิยมของญี่ปุ่น เกิดขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปลายทศวรรษที่ 1920 โดยที่กระแสความรู้สึกรัสนิยม และอิทธิพลจากฝ่ายทหารกำลังเพิ่มมากขึ้น ทหารเริ่มเข้ามามีบทบาทในการกำหนดนโยบายต่างประเทศ เช่น ในปี 1928 กลุ่มนายทหารของหน่วยกว๋างตง (Kwantung) ซึ่งเป็นหน่วยทหารบกของจักรวรรดิญี่ปุ่นที่ประจำอยู่ในแมนจูเรีย วางแผนสังหาร จาง โซหลิน (Chang Tso - Lin) เป็น

ขุนศึกปกครองแมนจูเรีย เพื่อหวังเข้าไปครอบครองดินแดนแมนจูเรีย โดยเล็งเห็นว่า แมนจูเรียและมองโกเลีย เป็นฐานยุทธศาสตร์สำหรับการขยายอำนาจ ทหารเข้ามายุ่งเกี่ยวกับการเมืองเนื่องจากการเมืองในช่วงนั้นอ่อนแอ และพยายามฟื้นฟูการปกครองโดยจักรพรรดิโดยตรง ซึ่งพวกเขาเชื่อว่าเป็นสิ่งสำคัญในการปกป้องและส่งเสริมผลประโยชน์ทางด้านความมั่นคงของประเทศที่กำลังถูกคุกคามเพิ่มมากขึ้น โดยในช่วงระหว่างทศวรรษที่ 1930 เป็นช่วงของความหวาดกลัวในญี่ปุ่น มีการฟื้นคืนชีพของพวกรักชาติฝ่ายขวาจัด (right-wing patriotism) การอ่อนกำลังของพลังฝ่ายประชาธิปไตยและการก่อการร้ายที่ใช้ความรุนแรงภายในประเทศ รวมทั้งความพยายามในการลอบปลงพระชนม์พระจักรพรรดิในปี ค.ศ. 1932 เป็นการเติบโตของลัทธิทหารนิยม มีการเพิ่มงบประมาณในการพัฒนากองทัพของญี่ปุ่น จนกองทัพมีความแข็งแกร่งและกระแสรู้สึกชาตินิยมก่อปรกกับการที่รัฐบาลพลเรือนไม่สามารถควบคุมทหารได้ ทำให้ทหารได้ใจในการปฏิบัติการในต่างประเทศได้อย่างอิสระ เช่น การยึดครองเมืองมุกเดนในแมนจูเรีย เรียกว่า อุบัติการณ์มุกเดน (Mukken Incident) หรือ อุบัติการณ์แมนจูเรีย (Manchuria Incident) ซึ่งการเข้ายึดครองดินแดนแมนจูเรียครั้งนี้เป็นจุดเริ่มต้นในการเกิดสงครามระหว่างญี่ปุ่นกับจีนครั้งที่ 2 จนนำมาสู่การสังหารหมู่ชาวจีนที่นครนานกิง ในปี ค.ศ. 1937 สงครามได้ขยายวงกว้างพร้อมกับการเฟื่องฟูของทหารจนกระทั่งสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่สอง

5.1.3 ลัทธิการแบ่งแยกเชื้อชาติ

ชนิด (2522) เรียบเรียงจากหนังสือ ของ Matryrs's and Heroes Remembrance Authority Holocaust เรื่อง The holocaust และ ของ Gerhard Schoenberner เรื่อง The Yellow Star ได้กล่าวถึง ลัทธิการแบ่งแยกเชื้อชาติ ไว้ว่า ลัทธิต่อต้านยิวมีอยู่ในประเทศเยอรมันและประเทศอื่นๆ ในยุโรปมาเป็นเวลาหลายร้อยปี คำสั่งสอนต่างๆ ล้วนเกี่ยวกับการแบ่งเชื้อชาติ ซึ่งได้ช่วยเพิ่มพลังใหม่ในการเกลียดชังชาวยิวในหลายประเทศ ลัทธิการต่อต้านยิวถูกใช้เป็นเครื่องมือชวนเชื่อทางการเมืองเพื่อเรียกร้องการสนับสนุนจากประชาชน โดยควบคู่ไปกับการเติบโตของพรรคสังคมนิยมแห่งชาติของฮิตเลอร์ นำมาเป็นนโยบายหนึ่ง การยึดถือลัทธิการแบ่งเชื้อชาติได้เพิ่มมิติใหม่และความหมายให้แก่ลัทธิต่อต้านชาวยิวแบบดั้งเดิม ในอดีตนั้น การเกลียดชังชาวยิวมีพื้นฐานเฉพาะเจาะจงและแนวทางบางอย่างของการพัฒนา ความเกลียดชังได้รับการหล่อเลี้ยงให้ยังมีอยู่ด้วยความคิดเห็นของชาวคริสเตียน โบราณนั้น ถือว่าเป็นผู้มาโปรดโลก แต่ก็ก็เป็นคนที่ผู้ไถ่ถอนคือพระเยซูคริสต์ไม่ยอมรับ ดังนั้นประชาชนชาวยิวจึงถูกตัดขาดจากการคบค้าสมาคมด้วยและเป็นศัตรูชั่ววันรันตร์ของโลก ชาวคริสเตียนจะต้องทำให้ชาวยิวตกอยู่ในสภาวะของทาสและความต่ำช้า ยิ่งกว่านั้น การที่ชาวยิวต้องเร่ร่อนไปอยู่ตามประเทศต่างๆ คูเหมือนจะเป็นการยืนยันสนับสนุนสัจธรรมของคำสั่งสอน

ต่างๆของชาวคริสเตียน ต่อมาลัทธิต่อต้านชาวยิวแข็งแกร่งขึ้นด้วยการเน้นหนักในเรื่องปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม และทางการเมืองบวกกับการตีความหมายผิดๆถึงทัศนะเกี่ยวกับสังคมของ ชาลส์ ดาร์วินแล้ว ยิ่งทำให้ความเกลียดชังชาวยิวแบบดั้งเดิมนั้นเป็นสิ่งที่ยิ่งเชื่อถือต่อไปได้

5.1.4 แนวคิดเรื่องความรุนแรง

เชษฐา (2555) เขียนเอกสารประกอบการบรรยายในรายวิชา 435273-45 ความรุนแรงและความไม่รุนแรงทางการเมือง กล่าวถึง ความหมายของความรุนแรง และรูปแบบของความรุนแรงคือ ความรุนแรงทางตรงและความรุนแรงเชิงโครงสร้าง ในที่นี้จะมุ่งไปที่ประเด็นของความรุนแรงทางตรง ซึ่งหากกล่าวถึงประเด็นความรุนแรงนั้น มีความซับซ้อนมากในการศึกษาและทำความเข้าใจ แม้จะมีนิยามของความรุนแรงหลายแบบแต่ส่วนใหญ่จะเป็นการนิยามเชิงพฤติกรรมเสียส่วนใหญ่ ในแง่หนึ่งนักวิชาการบางคนก็นิยามความรุนแรงในลักษณะที่กว้างๆ เช่น มองว่าความรุนแรงเป็นพฤติกรรมที่มุ่งจะก่อให้เกิดอันตรายทางกายภาพต่อผู้คนหรือความเสียหายต่อทรัพย์สิน บางคนก็เข้าใจความรุนแรงว่าเป็น การกระทำที่สะกดหรือบาดเจ็บ นิยามนี้ถึงแม้จะกว้าง แต่ก็ครอบคลุมการกระทำที่รุนแรงของฝ่ายต่างๆ ได้ โดยให้ความสำคัญกับการกระทำ ยิ่งกว่าตัวผู้กระทำว่าเป็นฝ่ายไหน หรือมีกฎหมายรองรับหรือไม่ซึ่งเป็นเรื่องของความชอบธรรม ยิ่งกว่าเป็นเรื่องของความรุนแรง ต่อมาในส่วนของความรุนแรงทางตรงกล่าวคือความรุนแรงมีลักษณะเป็นกระบวนการ ซึ่งประกอบด้วย ที่มาของความรุนแรง เป้าของความรุนแรง และเหยื่อของความรุนแรง กล่าวสรุปคือ ความรุนแรงทางตรงนั้น เป็นความรุนแรงที่มีผลในเชิงทำลายร่างกายปรากฏผลของความรุนแรงชัดเจน และมีผู้กระทำเป็นที่มาของความรุนแรงบางครั้งจะเรียกความรุนแรงชนิดนี้ว่า เป็นความรุนแรงส่วนบุคคล และทั้งนี้อาจแยกพิจารณาความรุนแรงทางตรงได้ในลักษณะต่างๆ ดังนี้คือ **ประการแรก** การให้ความสนใจกับตัวผู้ก่อความรุนแรง โดยพิจารณาว่า ความรุนแรงนั้นก่อโดยใคร อาจจะเริ่มต้นจากปัจเจกบุคคล แล้วขยายไปสู่กลุ่มบุคคล ไปสู่ฝูงชนหรือที่เรียกว่า mob จากนั้นพิจารณาจากระดับการจัดองค์กร **ประการที่สอง** ในการกล่าวถึงความรุนแรงทางตรงอาจมุ่งความสนใจไปที่เครื่องมือที่ใช้ในการก่อความรุนแรง ที่อาจเริ่มต้นตั้งแต่ร่างกายมนุษย์เอง ซึ่งอาจแยกได้เป็น การใช้ร่างกายชนิดปราศจากวิชา จนถึงการใช้วิชา เช่น วิชาการต่อสู้อย่างคาราเต้ของญี่ปุ่น ขึ้นต่อไปก็คือ การใช้อาวุธซึ่งอาจเริ่มต้นด้วยอาวุธชนิดที่เรียบง่ายอย่างมีดพร้าทั่วไป จนกระทั่งถึงอาวุธที่มีพลังในการทำลายล้างสูง เช่น ปืน ไปจนถึงขีปนาวุธนิวเคลียร์ **ประการที่สาม** การพิจารณาความรุนแรงทางตรงอาจพิจารณาจากแง่มุมของผลที่บังเกิดต่อร่างกายของมนุษย์ได้อีกทางหนึ่ง ซึ่งมีสองลักษณะคือ ผลในเชิงทำลายร่างกายและผลในการขัดขวางการทำงานของร่างกาย หากกล่าวถึงผลของความรุนแรงในเชิงการทำลายร่างกาย อาจแบ่งย่อยได้เป็นเป็น 6 รูปแบบด้วยกันคือ 1. การบดขี้ ซึ่ง

เกิดจากการใช้อาวุธชนิดค้อนหรือเครื่องมือทุบทำลายต่างๆ 2. การฉีกกระชาก ซึ่งเกิดจากการเอาดาบฟัน หรือการใช้เชือกดึงหรือแขวนคอ 3. การแทง เกิดจากการใช้มีดหรือหอกแทง หรือกระสุนปืนทะลวงทะลุ 4. การเผาไหม้ เกิดจากการวางเพลิง หรือการใช้ระเบิดเพลิง 5. การถูกวางยาพิษ เกิดจากการได้รับพิษที่แพร่ ในน้ำหรืออาหาร หรือในสงครามที่ใช้แก๊สพิษทำลายกันต่างๆที่เป็นสิ่งที่จะต้องห้ามตามจารีตการทำสงคราม ระหว่างประเทศ 5. การระเหิดหายไป กรณีนี้เกิดจากอำนาจการทำลายของอาวุธร้ายแรง เช่น อาวุธปรมาณู ส่วนผลของความรุนแรงทางตรงในเชิงขัดขวางการทำงานของร่างกายนั้น อาจแบ่งกว้างๆออกได้เป็น 4 แบบ คือ 1. การไม่ให้มีอากาศ เช่น การรัดคอ หรือมาตรการเอาหมอนกดปิดจมูกปากเหยื่อ 2. การไม่ให้ น้ำ เช่น การทรมานนักโทษในอดีตโดยทิ้งให้นักโทษยืนตากแดดจนแห้งตาย 3. การไม่ให้อาหาร 4. การปฏิเสธ การเคลื่อนไหว เช่น การควบคุมมิให้ขยับร่างกาย การใช้โซ่ล่ามนักโทษ และการควบคุมสมองมิให้คิดใน เรื่องที่ผู้ใช้ความรุนแรงไม่พึงประสงค์ (การใช้ยาหรือแก๊สกลุ่มประสาท หรือการล้างสมอง) และนอกจาก ผลของความรุนแรงที่แบ่งออกได้ในลักษณะของการทำลายร่างกายหรือการขัดขวางการทำงานของร่างกาย ดังที่ได้กล่าวไป ยังมีวิธีแบ่งความรุนแรงออกได้ในอีกลักษณะหนึ่ง กล่าวคือ ผลในเชิงกายภาพ และผลใน เชิงจิตวิทยา ทำให้เกิดประเด็นที่น่าสนใจคือ ทั้งความรุนแรงทางกายภาพและทางจิตวิทยาก่อให้เกิดปัญหา ในทางคุณค่าที่สำคัญว่า อย่างไรจึงเป็นความรุนแรงชนิดที่เลวร้ายกว่ากัน ซึ่งปัญหาทำนองนี้ตอบได้ไม่ถนัดนัก และอีกกรณีที่น่าสนใจคือ กรณีข่มขืนสตรี ผลที่เกิดขึ้นกับเหยื่อนั้น มีผลทั้งในทางกายภาพที่เห็นได้ และผลในทางจิตวิทยาที่เห็นไม่ชัดเจน แต่อาจสร้างความเจ็บปวดทรมานใจได้ ในแง่ปัญหาเกิดขึ้นระหว่างการข่มขืนแล้วมา ก็กับการข่มขืนเฉยๆว่า อย่างไรร้ายแรงสำหรับเหยื่อมากกว่ากัน เพราะขณะที่แบบแรก เป็นความรุนแรงทางกายภาพที่ชัดเจนและยุติลงด้วยการจบชีวิตของเหยื่อ แต่แบบหลังมีทั้งความรุนแรงทาง กายภาพและความรุนแรงทางจิตวิทยาที่มีได้ยุติลง จะถือได้หรือไม่ว่าแบบหลังนั้นจะมีความรุนแรงซ้อนกัน อยู่สองชั้น และดูจะยาวนานกว่าแบบแรกเสียอีก แต่ที่ความรุนแรงแบบแรกมักถือกันว่าร้ายแรงกว่า อาจเป็น เพราะเป็นการยุติศักยภาพของเหยื่อโดยสิ้นเชิง หรืออาจเป็นเพราะบาดแผลทางจิตใจของเหยื่อผู้ถูกข่มขืน เป็นสิ่งที่สามารถมองเห็นได้ยาก

เชษฐา (2555) เขียนเอกสารประกอบการบรรยายในรายวิชา 435273-45 ความรุนแรงและความไม่รุนแรงทางการเมือง กล่าวถึง ระบบความหมาย สัญลักษณ์และความรุนแรงทางตรง โดยอ้างถึงการอธิบาย ของ Johan Galtung ที่อธิบายความสัมพันธ์ของความรุนแรงสามประเภทคือ ความรุนแรงทางตรงถูกหล่อ เลี้ยงอยู่ด้วยความรุนแรงเชิงโครงสร้างและความรุนแรงเชิงวัฒนธรรม ซึ่งให้ความหมายและความชอบธรรม ของการกระทำที่เป็นความรุนแรงทางตรง และระบบความหมายและสัญลักษณ์ในสังคมรองรับเป้าหมาย และรูปแบบของการใช้ความรุนแรงทางตรงของคน ทำให้การกระทำเหล่านี้มีความหมายและตอบสนอง

วัตถุประสงค์โดยเฉพาะ และในระบบสัญลักษณ์ของการแสดงออกถึงความรุนแรงเป็นการส่งสารจาก ผู้กระทำไปสู่ผู้ถูกกระทำ ซึ่งอาจมีนัยยะว่า เป็นการดูถูกเหยียดหยาม การตอกย้ำความพ่ายแพ้ ซึ่งอาจยกเป็น กรณีในการข่มขืนได้ จากที่ผู้เขียนกล่าวถึง ร่างกายของมนุษย์เป็น ‘พื้นที่’ ที่เมื่อถูกละเมิด จะทำให้มนุษย์รู้สึก ถึงความพ่ายแพ้หรือถูกเหยียดหยาม ที่ทำให้มนุษย์หวาดกลัว ละอาย และสูญเสียความสามารถในการ ควบคุมตนเองอย่างที่สุด

5.2 งานศึกษา/ วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

5.2.1 กรณีศึกษาการสังหารหมู่ชาวจีนในกรณีสงครามนานกิง

ฉัตรนคร (2546) แปลหนังสือเรื่อง The Rape of Nanking (หลังเลือดที่นานกิง) ของ ไอริส จาง ซึ่งมี เนื้อหาที่กล่าวถึงรูปความรุนแรงที่ทหารญี่ปุ่นได้กระทำต่อทหารจีน พลเมืองจีนตลอดจน เด็ก สตรีและ คนชรา แต่จะเน้นไปที่เรื่องของการข่มขืนที่เป็นสิ่งที่น่าที่ทหารญี่ปุ่นกระทำออกอาและกว้างขวางมาก จาก การเทียบกับความโหดร้ายอื่นๆ มีการข่มขืนตั้งแต่เด็กจนถึงคนชรา และภายหลังการข่มขืนแล้วเหยื่อเหล่านี้ มักจะถูกฆ่าทิ้ง ด้วยวิธีที่โหดร้ายทารุณ เช่น การตัดอวัยวะอย่างเด้านม อวัยวะเพศของเหยื่อออก การเอาของ มีคมอย่างดาบปลายปืน ล้อมเหล็ก หรือไม้ เสียบไว้ในช่องคลอด แล้วคว้านนำไส้ออกมากองข้างนอก การ ข่มขืนสตรีที่ตั้งครรภ์ และคว้านไส้นำทารกที่เป็นตัวอ่อนออกมา เป็นต้น ซึ่งมีการบันทึกคำบอกเล่าของอดีต นายทหารญี่ปุ่นชื่อ อสุมะ ชิโระ ระหว่างการสัมภาษณ์ประกอบภาพยนตร์สารคดีชื่อ “ในนามแห่งพระ จักรพรรดิ” บันทึกลงในหนังสือเล่มนี้ไว้ว่า “บางที ตอนข่มขืนเราก็เห็นเป็นผู้หญิง แต่ถึงตอนฆ่าเรอนั้น เรา คิดว่าเป็นแค่หมูตัวหนึ่งเท่านั้น” นอกจากนี้ยังมีการบันทึกคำบอกเล่าของอดีตนายทหารชื่อ ทาโคโตะ โท โตะ ที่บันทึกไว้ว่า “หลังจากการฆ่าเราแล้วจะต้องฆ่าเหยื่อเสียด้วย พวกผู้หญิงจะวิ่งเมื่อถูกปล่อยตัว แล้วเราก็ จะยิง สำเร็จโทษพวกเธอจากข้างหลัง” และเหตุที่ทำให้ต้องสังหารเหยื่อภายหลังการข่มขืนนั้น เนื่องจาก ต้องการปิดปากเหยื่อ เพราะการข่มขืนคู่สงครามนั้นเป็นการผิดกฎหมาย ไม่เพียงเท่านั้น กองทัพอญี่ปุ่นยัง จัดตั้งแหล่งบริการทางเพศภายในกองทัพของตนเอง เรียกว่า “บ้านผ่อนคลาญ” ที่มีสตรีชาวจีนที่ถูกจับตัวมา เป็นทาสกาม

รวีโรจน์ (2549) เรียบเรียงหนังสือเรื่อง สังหารหมู่ ได้กล่าวถึง ความรุนแรงที่ทหารญี่ปุ่นได้กระทำ ต่อทหารจีน พลเมืองจีนทุกเพศทุกวัย มีการสังหารหมู่อย่างจริงจังและต่อเนื่อง ซึ่งมีรูปแบบการสังหารที่ เรียกได้ว่าโหดร้าย ทารุณอย่างมาก เช่น การฝังคนทั้งเป็น การเผาทั้งเป็นทั้งบนบกและในน้ำ โดยการบังคับ ให้เชลยชาวจีนลงไปใต้น้ำ การประเบิดใส่เหยื่อในน้ำ การราดน้ำกรดลงบนร่างเหยื่อ การจุดไฟเผาตึกที่มี

เหยื่ออยู่จากชั้นล่าง จนทำให้เหยื่อต้องหนีขึ้นหลังคาตึก การตัดอวัยวะก่อนนำไปเผา มีการทดลองวิจัยทางการแพทย์ ทดลองเชื้อโรค โดยใช้มนุษย์ที่ยังมีชีวิตทำการทดลอง และการข่มขืนที่เรียกว่าทารุณ อุกอาจ มีการข่มขืนตั้งแต่ เด็กหญิง จนกระทั่งถึงหญิงชรา และการข่มขืนสตรีตั้งครรรภ์ ซึ่งภายหลังการข่มขืนแล้วเหยื่อเหล่านี้จะถูกสังหาร เนื่องจากการปิดปาก โดยที่เหยื่อแต่ละคนถูกสังหารด้วยความรุนแรงอย่างมาก เช่น การควั่น นำไปสู้ออกมากอง การตอกของต่างๆอย่างลึม ไม้ คานปลายปืนไว้ที่ช่องคลอดของเหยื่อ และในส่วนของสตรีที่ตั้งครรรภ์ จะมีการผ่าท้องนำตัวอ่อนของทารกเสียบคานปลายปืนและ โบกไปมาราวกับของเล่น เป็นต้น ทหารญี่ปุ่นเห็นการสังหารหมู่เป็นเกมอย่างหนึ่ง และมีการแข่งขันฆ่าให้ได้จำนวนมากที่สุดตลอดจนยังรวมไปถึงการทรมานที่นับว่าเป็นความสุขของทหาร โดยปรากฏหลักฐานคือภาพถ่ายที่ทหารญี่ปุ่นยื่นถือศีรษะเชลยชาวจีนที่เสียชีวิตและยิ้มแบบร่าเริงให้กับกล้อง

รุ่งระวิกกรัย (2554) ได้กล่าวถึง สาเหตุที่กองทัพแห่งจักรพรรดิญี่ปุ่นต้องทำลายนครนานกิงของประเทศจีน ในหนังสือเรื่อง ฆ่าโหดล้างเผ่าพันธุ์ ไว้ว่า เนื่องด้วยญี่ปุ่นนั้นเตรียมการแผ่อิทธิพลและสร้างสมทรัพยากรต่างๆ โดยบุกเข้ายึดหลายพื้นที่ในแถบเอเชีย ซึ่งจีนเป็นเป้าหมายสำคัญของญี่ปุ่นมานานแล้ว เพราะอุดมด้วยทรัพยากรและพื้นที่ขนาดใหญ่เหมาะแก่การทดลองสิ่งต่างๆ ตามความต้องการของญี่ปุ่น นอกจากนี้คือ จีนยังอยู่ไม่ไกลจากญี่ปุ่นมากนัก นับว่า สามารถส่งกำลังพลเข้าไปตรวจตราหรือสับเปลี่ยนกองกำลังได้อย่างง่ายดาย ไม่เพียงเท่านั้น ในช่วงนั้น ประเทศจีนมีความไม่มั่นคงทางการเมือง เพราะมีการเปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบกษัตริย์ไปสู่ระบอบสาธารณรัฐควบคุมดำเนินการโดย พรรคชาตินิยมจีน (ก๊กมินตั๋ง (KMT)) และ พรรค KMT ได้เลือก นครนานกิงเป็นเมืองหลวง ซึ่งหากญี่ปุ่นสามารถยึดครองเมืองนานกิงได้ เท่ากับว่าได้สร้างความระส่ำระสาย ทำให้ พรรค KMT อ่อนแอตามไปด้วย ดังนั้น การยึดเมืองนานกิงให้ได้ จึงเป็นเป้าหมายทางจิตวิทยาด้วยเป็นอย่างสูงสำหรับญี่ปุ่น และจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่นานกิงจะถูกมองไว้เป็นอันดับต้นๆ ในการทำลายล้าง เพราะหากทำลายนานกิงลงได้ ก็เท่ากับทำลาย พรรค KMT ได้หลายๆอีกด้วย และนี่คือสิ่งที่กองทัพญี่ปุ่น ต้องการพิสูจน์ฝีมือความสามารถของตนเองว่าจะทำลาย พรรค KMT ซึ่งมีทั้งกำลังทหาร กำลังทางการเมือง ได้หรือไม่อย่างไร

5.2.2 การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิว (The Holocaust)

ชนิด (2522) เรียบเรียงจากหนังสือ ของ Matryrs's and Heroes Remembrance Authority Holocaust เรื่อง The holocaust และ ของ Gerhard Schoenberner เรื่อง The Yellow Star ได้กล่าวถึง รูปแบบต่างๆที่นาซีได้ทำการสังหารชาวยิว จำนวนมากจนกระทั่งสามารถเรียกได้ว่าเป็นการ ฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ คือการส่งนักโทษ

ชาวยิวไปยังค่ายกักกันต่างๆ ทั่วยุโรป ซึ่งมีเครื่องมือที่ใช้สังหารไว้อย่างพร้อมสรรพ โดยการสังหารที่มีชื่อเสียงมากที่สุดคือ การส่งนักโทษชาวยิว เข้าไปในห้องรมแก๊สพิษคาร์บอน โมโนออกไซด์จากท่อไอเสียใส่ในรถพ่วงที่ลากตามหลัง ซึ่งวิธีนี้

สามารถฆ่าคนได้วันละ 1,000 คน แต่ก็มีข้อเสียหลายอย่าง ดังนั้นจึงถูกยกเลิกไป จนกระทั่งเปลี่ยนมาเป็น การใช้ห้องรมแก๊สพิษที่ทำคล้ายกับห้องอาบน้ำ ใช้แก๊สไซโคลน บี เป็นแก๊สที่ใช้ในการฆ่าแมลง และหลังจากที่ฮิมม์เลอร์¹ ไปตรวจค่ายกักกันหลายแห่งในฤดูร้อนปี 1942 อัคราการสร้างห้องแก๊สพิษและโรงเผาศพเพิ่มขึ้นด้วย นอกจากนี้ ยังมีการวิจัยทางการแพทย์ ที่นำเชื้อโรคไปฉีดให้นักโทษที่อยู่ในค่ายกักกัน และกลายเป็นโรคติดต่อระบาดจนคร่าชีวิตผู้คนมากมาย

รวีโรจน์ (2549) เรียบเรียงเรื่อง สังหารหมู่ โดยได้กล่าวถึง ความรุนแรงของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิวที่นาซี ได้กระทำไว้ในส่วนของรูปแบบของการสังหารที่มีการกล่าวถึงมากถึงความโหดเหี้ยมนั้น เป็นไปในทำนองเดียวกันกับที่กล่าวถึงในเอกสารข้างต้น คือการสังหารหมู่ในห้องรมแก๊ส ซึ่งจะสามารถจะคร่าชีวิตคนได้จำนวนมาก นอกจากนี้เพิ่มเติมยังมีการกล่าวถึงการให้นักโทษในค่ายกักกันอดอาหาร จนร่างกายทรุดโทรมและเสียชีวิตในที่สุด และยังปรากฏว่า มีชาวยิวและนักโทษอื่นๆเสียชีวิตเป็นจำนวน 6 ล้านคน

เอมอร์ (2549) แปลหนังสือ ของ Judith Sandeen Bartel เรื่อง The Holocaust การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิว ซึ่งได้กล่าวถึง กฎหมายเผ่าพันธุ์ ที่นาซีได้จำกัดความต่อชาวยิว แม้จะไม่มีกฏนิยามลักษณะทางกายภาพและทางสายพันธุ์ของชาวยิว แต่ฮิตเลอร์ ก็อ้างว่าชาวยิวเป็นชนชาติที่ด้อยกว่า กฎหมายจำกัด “เขตและสิทธิ” ของชาวยิว (Nuremberg Race Law) ปี 1935 เพิกถอนสถานะพลเมืองเยอรมันของชาวยิว และถือว่ามีผิดกฎหมายถ้าชาวยิวแต่งงานหรือมีเพศสัมพันธ์กับคนเยอรมันที่ไม่ใช่ยิว กฎหมายนี้ยังมีการนิยาม “ยิว” ว่าเป็นบุคคลที่มีปู่ ย่า ตา ยาย 3 ใน 4 คนที่เป็นยิว สิ่งสำคัญของกฎหมายนี้คือ ยิว คือ เผ่าพันธุ์หนึ่งไม่ใช่ศาสนา ดังนั้น บุคคลจึงไม่สามารถเปลี่ยนแปลงหรือสละทิ้งเผ่าพันธุ์ของตนผู้ที่เปลี่ยนศาสนาเป็นคริสเตียนแล้วไม่ว่า พระ หรือแม่ชี ตามกฎหมายถือว่าเป็นยิว

¹ ไฮน์ริค ฮิมม์เลอร์ ถูกแต่งตั้งให้เป็นนายพลแห่งหน่วยเอสเอส และกลายเป็นผู้มีอำนาจลำดับสองในเยอรมนี เป็นผู้ช่วยก่อตั้งค่ายกักกันแรกที่ดาเชอว์ ในโปแลนด์ นอกจากนี้ยังเป็นคนคิดเรื่องการใช้แก๊สฆ่าชาวยิวและนักโทษอื่นๆของนาซีในห้องพิเศษ ซึ่งลงลงว่าเป็นห้องอาบน้ำ

5.2.3 การพันธุฆาตในรวันดา (Rwanda Genocide)

วีระชัย(2533) เขียนหนังสือเรื่อง สงครามกลางเมือง ฆ่ากันเองบนแผ่นดินเดียวกัน กล่าวถึงการพันธุฆาตในรวันดา ในหัวข้อ รวันดา แผ่นดินเดียวกัน ผิวสีเดียวกัน แต่ใจต่างกัน เหตุการณ์ในรวันดาเป็นเหตุการณ์การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์อีกเหตุการณ์หนึ่งที่เจ็บปวดอีกครั้งหนึ่งในประวัติศาสตร์ ซึ่งเกิดภายในประเทศเดียวกัน แต่เป็นคนละเผ่าพันธุ์กัน มีผู้เสียชีวิตรวมกันทั้งสองเผ่าสูงถึง 800,000 – 1,071,000 คน มีการไล่สังหารจนเกิดเป็นเหตุการณ์จลาจลกลางเมือง ซึ่งการเข่นฆ่าในครั้งนี้มีที่มาจากความเกลียดชังและการถูกข่มขู่ปลุกปั่นให้เกิดการฆ่ากันเอง โดยมีผู้นำหรือผู้ที่ต้องการเพียงอำนาจในการปกครองเพียงไม่กี่คนแต่ส่งผลถึงประชากรที่ไม่รู้ชื่อเท็จจริง และประเทศต้องประสบกับความยากลำบาก ซึ่งชนเผ่าสองชนเผ่าในรวันดานั้น ผลัดกันขึ้นมาปกครองประเทศคือ ทูตซีและฮูตู การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในครั้งนั้นเกิดในระยะเวลาเพียง100 วัน ในสมัยของรัฐบาลเผ่าฮูตู ซึ่งทำการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวทูตซี ไม่เพียงแต่ทหารติดอาวุธฝ่ายฮูตูเท่านั้น ยังมีพลเมืองฮูตูที่ออกมาไล่ฆ่าชาวทูตซี ซึ่งการฆ่ามีเป้าหมายไปที่ชายชาวทูตซีทุกคนตั้งแต่เด็กตัวเล็กๆ ถึงชายชรา ด้วยเหตุผลที่ว่าคนพวกนี้อาจกลายเป็นกบฏ RPF ได้ ส่วนผู้หญิงจะถูกนำมาข่มขืน และผู้รอดชีวิตจำนวน 2ใน3 ถูกทิ้งไว้กับโรคเอดส์ นอกจากนั้นชาวฮูตู ผู้รักสันติก็ถูกสังหารด้วยเช่นกัน

5.2.4 สงครามกลางเมืองในบอสเนียและเฮอร์เซโกวีนา

วีระชัย(2553) เขียนหนังสือเรื่อง สงครามกลางเมือง ฆ่ากันเองบนแผ่นดินเดียวกัน กล่าวถึงสงครามในบอสเนีย เฮอร์เซโกวีนา ในหัวข้อ บอสเนีย เฮอร์เซโกวีนา และ โคอโซโว ความอภัยของประวัติศาสตร์ที่ไม่ควรจำ ถึง สาเหตุของการเกิดสงครามและความเสียหายต่างๆดังนี้ สงครามในบอสเนีย เฮอร์เซโกวีนาเป็นการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ที่เกิดขึ้นในประเทศเดียวกัน ซึ่งเกิดขึ้นโดยสาเหตุ การต้องการแบ่งแยกดินแดน โดยมีปัจจัยทางเชื้อชาติและศาสนาเป็นหลัก ระหว่างชาวเซิร์บ ที่นับถือ ศาสนาคริสต์ นิกายออร์ทอดอกซ์กับรัฐบาลของบอสเนีย ที่เป็นชาวมุสลิม และชาวโครแอต ดังนั้นเมื่อมีความต้องการที่จะแยกตัวออกมาตั้งเป็นอิสระมากขึ้นก็เริ่มมีความคิดเห็นที่ต่างกันของคนต่างกลุ่มพันธุ์เหล่านั้น โดยชาวโครแอตต้องการให้ดินแดนในส่วนที่ตนอาศัยอยู่เข้าร่วมกับรัฐโครเอเชีย ขณะที่ชาวเซิร์บในบอสเนียต้องการรวมเข้ากับรัฐเซอร์เบีย และเมื่อเป็นดังนั้นไม่นานชาวเซิร์บก็ได้ชิงประกาศตัวเป็นอิสระทับซ้อนขึ้นในดินแดนของบอสเนีย จึงทำให้เกิดสงครามกลางเมืองระหว่างรัฐบาลบอสเนีย ซึ่งเป็นชาวมุสลิม กับชาวเซิร์บในบอสเนียซึ่งได้รับการสนับสนุนจากเซอร์เบีย จนนำมาซึ่งการเกิดความรุนแรงถึงขั้นที่ชาวเซิร์บ ล้างเผ่าพันธุ์ชาวมุสลิมในบอสเนีย โดยการฆ่า ข่มขืน ทรมาณเหยื่อจนได้รับความทุกข์ทรมาน

6. ผลการศึกษา

สามารถแบ่งเป็นประเด็นตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ข้างต้น ได้ดังนี้

1. สาเหตุในการทำสงครามระหว่างญี่ปุ่นกับจีนภายใต้กรอบแนวคิด Realism

การศึกษสาเหตุในการทำสงครามระหว่างญี่ปุ่นกับจีนภายใต้กรอบแนวคิด Realism เริ่มจากการศึกษาพื้นฐานแนวคิด Realism ที่ส่งผลต่อปัจจัยในการเกิดสงคราม การรุกราน กรณีที่ญี่ปุ่นรุกรานจีน ในช่วงสงครามระหว่างญี่ปุ่นกับจีนครั้งที่ 2 (Second Sino-Japanese War) ซึ่งภายใต้กรอบแนวคิดของ Realism นั้นผลักดันให้เกิดการรักษาอำนาจ โดยการสะสมอาวุธและกองกำลังทหาร เพื่อเสริมสร้างความมั่นคงของชาติตนเอง และเมื่อกล่าวถึงแนวคิดต่างๆดังที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว จะทำให้พิจารณาได้ว่า ผลประโยชน์ที่ญี่ปุ่นเล็งเห็นจากการรุกรานจีนคือสิ่งใด

จากการศึกษาแนวคิด Realism กล่าวได้ว่า เป็นแนวคิดที่เน้นการเมืองและการทหาร ซึ่งแนวคิดสำคัญของ Realism สามารถแบ่งได้เป็นสามประการ ได้แก่ ประการที่หนึ่งการเน้นเรื่องอำนาจและมองว่ารัฐเป็นตัวแสดงที่สำคัญ ซึ่งเชื่อมโยงกับประการที่สองมีจุดมุ่งหมายในการรักษาผลประโยชน์แห่งชาติให้ดำรงอยู่ได้ ซึ่งผลประโยชน์แห่งชาตินี้ หมายถึง สิ่งที่รัฐต้องการ จำเป็นและปรารถนา และเป็นสิ่งที่อยู่ในดินแดนอื่นๆ เช่น ทรัพยากรธรรมชาติ สินค้าการบริการและตลาดการค้า ตลาดการลงทุน เทคโนโลยี อาวุธยุทโธปกรณ์ เงินทุน พลังงาน และความมั่นคง การกินคืออยู่ดี และประการที่สาม คือการถ่วงดุลอำนาจ realism มองว่ารัฐแต่ละรัฐพยายามถ่วงดุลอาจกับรัฐตรงกันข้าม เช่น สร้างกำลังทหารให้เทียบเคียงได้กับฝ่ายตรงกันข้าม กล่าวได้ว่า Classical realism จึงเชื่อว่าสงครามและความขัดแย้งจะไม่เกิดขึ้นหากมีการถ่วงดุลอำนาจ และสุดท้าย แนวคิดนี้ให้ความสำคัญมากก็คือความปลอดภัยมั่นคงของชาติ ซึ่งประเทศที่ยึดแนวคิดนี้ จะให้ความสำคัญกับการสร้างสมกำลังทหารเพื่อป้องกันประเทศ รวมทั้งการใช้อำนาจด้านเศรษฐกิจ สังคม ฯลฯ เพื่อความอยู่รอดของตน และการอยู่รอดยังมีความหมายถึง การรุกรานประเทศอื่นด้วย ด้วยความเชื่อที่ว่าวิธีการที่จะรักษาความอยู่รอดไว้ได้ดีที่สุดคือการขยายอำนาจประเทศของตนให้มากที่สุด ซึ่งผลที่ได้ก็คือประเทศอื่นๆอ่อนแอลงเมื่อเทียบกับตนเอง

ซึ่งจากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องพบว่า มูลเหตุของสงคราม สาเหตุในการที่ญี่ปุ่นรุกรานจีนมา

จากการอยู่ภายใต้แนวคิด Realism การเล็งเห็นผลประโยชน์แห่งชาติเป็นสำคัญและมุ่งเน้นความอยู่รอดของรัฐเป็นหลัก ซึ่งการเน้นที่อำนาจและความมั่นคงเป็นหลักนี้นั้น นำไปสู่การสร้างสมกำลังทหารของญี่ปุ่นเกิดเป็นลัทธิทหารนิยมที่เฟื่องฟูภายใต้กรอบความคิดนี้อย่างเหนียวแน่น การที่มีกองทัพที่แข็งแกร่งนั้น ย่อมหมายถึงอำนาจ ดังจะเห็นดังต่อไปนี้

1.1 ความเฟื่องฟูของลัทธิทหารนิยม (Militarism) ในญี่ปุ่น

ยุคลัทธิทหารนิยมของญี่ปุ่น เกิดขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในปลายทศวรรษที่ 1920 โดยที่กระแสความรู้ลัทธิชาตินิยม และอิทธิพลจากฝ่ายทหารกำลังเพิ่มมากขึ้น ทหารเริ่มเข้ามามีบทบาทในการกำหนดนโยบายต่างประเทศ เช่น ในปี 1928 กลุ่มนายทหารของหน่วยกว่างตง (Kwantung) ซึ่งเป็นหน่วยทหารบกของจักรพรรดิญี่ปุ่นที่ประจำอยู่ในแมนจูเรีย วางแผนสังหาร จาง โซหลิน (Chang Tso - Lin) เป็นขุนศึกปกครองแมนจูเรีย เพื่อหวังเข้าไปครอบครองดินแดนแมนจูเรีย โดยเล็งเห็นว่า แมนจูเรียและมองโกเลีย เป็นฐานยุทธศาสตร์สำหรับการขยายอำนาจ ทหารเข้ามายุ่งเกี่ยวกับการเมืองเนื่องจากการเมืองในช่วงนั้นอ่อนแอ และพยายามฟื้นฟูการปกครองโดยจักรพรรดิโดยตรง ซึ่งพวกเขาเชื่อว่าเป็นสิ่งสำคัญในการปกป้องและส่งเสริมผลประโยชน์ทางด้านความมั่นคงของประเทศที่กำลังถูกคุกคามเพิ่มมากขึ้น โดยในช่วงระหว่างทศวรรษที่ 1930 เป็นช่วงของความหวาดกลัวในญี่ปุ่น มีการฟื้นคืนชีพของพวกรักชาติฝ่ายขวาจัด (right-wing patriotism) การอ่อนกำลังของพลังฝ่ายประชาธิปไตยและการก่อการร้ายที่ใช้ความรุนแรงภายในประเทศ รวมทั้งความพยายามในการลอบปลงพระชนม์พระจักรพรรดิในปี ค.ศ. 1932 เป็นการเติบโตของลัทธิทหารนิยม มีการเพิ่มงบประมาณในการพัฒนากองทัพของญี่ปุ่น จนกองทัพมีความแข็งแกร่ง และกระแสความรู้ลัทธิชาตินิยมก่อปรกกับการที่รัฐบาลพลเรือนไม่สามารถควบคุมทหารได้ ทำให้ทหารได้ใจในการปฏิบัติการในต่างประเทศได้อย่างอิสระ เช่น การยึดครองเมืองมุกเดนในแมนจูเรีย เรียกว่า อุบัติการณ์มุกเดน (Mukken Incident) หรือ อุบัติการณ์แมนจูเรีย (Manchuria Incident) ซึ่งการเข้ายึดครองดินแดนแมนจูเรียครั้งนี้เป็นจุดเริ่มต้นในการเกิดสงครามระหว่างญี่ปุ่นกับจีนครั้งที่ 2 จนนำมาสู่การสังหารหมู่ชาวจีนที่นครนานกิง ในปี ค.ศ. 1937 สงครามได้ขยายวงกว้างพร้อมกับการเฟื่องฟูของทหารจนกระทั่งสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่สอง

ซึ่งจากเหตุการณ์ดังกล่าวข้างต้น เมื่อกองทัพมีความแข็งแกร่งแล้ว ญี่ปุ่นก็สามารถขยายอำนาจทางการทหารของตนได้ โดยอย่างกรณีที่ญี่ปุ่นทำการรุกรานจีน มีแรงจูงใจที่ทำให้ญี่ปุ่นรุกรานจีน จากการเล็งเห็นผลประโยชน์ ดังนี้

1.2 ผลประโยชน์ที่ญี่ปุ่นเล็งเห็นจากการรุกรานจีน

การมีอำนาจของรัฐต่าง ๆ นั้น มีปัจจัยหลายอย่างที่จะประกอบกันทำให้รัฐมีอำนาจขึ้นมาดังนี้ คือ

1. ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ ซึ่งลักษณะดินแดนที่ตั้งของประเทศ ย่อมเกี่ยวข้องกับการป้องกันประเทศ ประสิทธิภาพในการเกษตรกรรม การเพาะปลูก เพื่อการผลิตอาหาร หรือการอุตสาหกรรม

2. ปัจจัยทางเศรษฐกิจและทรัพยากรธรรมชาติ การมีพื้นที่ตั้งของประเทศที่ต่างกันย่อมมี ความได้เปรียบทางด้านเศรษฐกิจและทรัพยากรที่ต่างกันด้วย ซึ่งบางรัฐมีประสิทธิภาพในการผลิตอุตสาหกรรมหนัก หรือ เบบ เนื่องจากมีทรัพยากร แร่ต่างๆที่เพียงพอต่อการผลิต และบางรัฐ ที่เป็นรับเกษตรหรือประเทศเกษตรกรรม สามารถเลี้ยงประชากรได้ และสามารถผลิตสินค้าส่งออกได้ แต่รัฐเกษตรเหล่านี้ไม่มีแร่ธาตุ ถ่านหิน หรือแร่เหล็กที่มีความจำเป็นในการทำอุตสาหกรรม

3. ปัจจัยประชากร เป็นปัจจัยอีกปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญในนโยบายของแต่ละประเทศ ซึ่งปัญหานี้มีความเกี่ยวข้องกับ จำนวน เชื้อชาติ และเรื่องสิทธิ

4. ปัจจัยทางการทหาร การมีกำลังทหารที่แข็งแกร่งมั่นคง การมีอาวุธยุทโธปกรณ์ที่ทันสมัยย่อมหมายถึงการมีอำนาจ ซึ่งมีผลต่อการรักษาความมั่นคงของประเทศ

เมื่อพิจารณาจากปัจจัยต่างๆดังกล่าว ผลประโยชน์แห่งชาติที่แท้จริงของญี่ปุ่นแล้ว ก็คือ อำนาจ ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับปัจจัยต่างๆข้างต้น การที่ประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศหมู่เกาะขนาดเล็ก การมีพื้นที่ที่จำกัดย่อมหมายถึงการมีทรัพยากรธรรมชาติที่จำกัด ด้วยเช่นกัน บวกกับการที่เศรษฐกิจญี่ปุ่นกำลังขยายตัว การเพิ่มจำนวนของประชากร ทำให้แหล่งในการผลิตอาหารไม่เพียงพอต่อความต้องการของประชากร ทำให้ญี่ปุ่นต้องออกไปแสวงหาดินแดนใหม่ นอกประเทศ ซึ่งประเทศที่ญี่ปุ่นเล็งเห็นก็คือ จีน เนื่องจากจีนมีพื้นที่ขนาดใหญ่ มีพื้นที่เพียงพอต่อการเพาะปลูก เพื่อเป็นแหล่งผลิตอาหาร และ การที่จีนมีพื้นที่ขนาดใหญ่หมายถึงการที่มี ทรัพยากรธรรมชาติที่มหาศาล เหมาะแก่การเป็นตลาดในการขยายการอุตสาหกรรม นอกจากนี้การที่จีน มีประชากรจำนวนมาก กระจายอยู่ภายในประเทศ ทำให้เหมาะแก่การเป็นที่กระจายและรองรับสินค้าจากญี่ปุ่น การเล็งเห็นผลประโยชน์จากจีนดังนี้แล้ว บวกกับความเข้มแข็งของกองทัพญี่ปุ่น ที่ลัทธิทหารนิยมกำลังเฟื่องฟู ทำให้การที่ญี่ปุ่นจะก้าวมาเป็นผู้นำ และการรุกรานประเทศอื่นๆ ทำได้ไม่ยากนัก

2. เจื่อนใจหรือสาเหตุและรูปแบบความรุนแรงทางการเมืองในสงครามระหว่างรัฐและสงครามในประเทศ

การศึกษากรณีความรุนแรงทางการเมืองต่างๆ ในสงครามระหว่างรัฐและสงครามในประเทศ อย่างเช่น การสังหารหมู่ชาวจีนในกรณีสงครามนานกิง การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิว (The Holocaust) การพันธุฆาตในรวันดา (Rwanda Genocide) และสงครามกลางเมืองในบอสเนียและเฮอร์โซโกวีนา มีสาเหตุและรูปแบบความรุนแรงที่ทำให้เกิดสงครามที่ปรากฏออกมาดังต่อไปนี้

2.1 เจื่อนใจและสาเหตุของความรุนแรงทางการเมืองในสงครามระหว่างรัฐและสงครามในประเทศ

จากการศึกษามูลเหตุของการรุกรานและสงคราม โดยอ้างอิงคณะกรรมการแห่งชาติที่ประชุมเพื่อศึกษาสาเหตุและวิธีแก้สงครามประจำปี ค.ศ. 1925 ที่กรุงวอชิงตัน ดังที่ (ศิริโรตม์, 2516) กล่าวถึงสาเหตุของการรุกรานและสงคราม สรุปไว้มี 4 ประการคือ

1. **สาเหตุทางจิตใจ** กล่าวคือ สาเหตุของมนุษย์ทำให้เกิดสงครามได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมนุษย์ที่เป็นชนชั้นผู้นำประเทศ ซึ่งจิตใจที่อาจก่อให้เกิดสงครามมีอยู่หลายลักษณะ อย่างประการแรกก็คือ การมีจิตใจที่หวาดกลัวไปว่าชาติของตนไม่ปลอดภัย หรือกลัวว่าชาติอื่นจะรุกราน ประการที่สองคือ การมีจิตใจที่ระแวงสงสัย ประการที่สามคือ การมีจิตใจละโมภ มีความต้องการของผู้อื่นอันไม่ชอบด้วยเหตุและผล และ ประการที่สี่คือ การมีจิตใจที่กระหายอำนาจ พยาบาท เกลียดชัง

2. **สาเหตุทางเศรษฐกิจ** สาเหตุนี้เกิดจากการที่ประเทศจักรวรรดินิยมต่างๆ ทำการรุกรานประเทศอื่นๆ เพื่อแสวงหาดินแดนใหม่ อันเป็นประโยชน์แก่ตนในทางเศรษฐกิจ แข่งขันกันเพื่อแย่งชิงผลประโยชน์ทางการตลาด แหล่งทรัพยากรหรือพลังงานตลอดจนวัตถุดิบที่สำคัญในการทำอุตสาหกรรม และ การมีพื้นที่รองรับการเกษตรกรรม ซึ่งเป็นกำลังหลักในการผลิตอาหาร

3. **สาเหตุทางการเมือง** สงครามที่เกี่ยวข้องกับการเมืองมักเป็นเรื่องของการรักษาคุณอำนาจ การทำสนธิสัญญาลับ การทำสนธิสัญญาไม่เป็นธรรม การละเมิดสนธิสัญญา การไม่คำนึงถึงสิทธิของชนกลุ่มน้อย ซึ่งทำให้เกิดความขัดแย้งจนกระทั่งกลายเป็นสงครามที่นำมาซึ่งความรุนแรงที่ทำให้เสียชีวิตและเสียทรัพย์สินเกินกว่าจะประมาณได้

4. **สาเหตุทางสังคม** สาเหตุนี้นับว่าเป็นสาเหตุที่มีความซับซ้อน กล่าวคือ ในการเกิดสงครามในครั้งหนึ่งๆ อาจสืบเนื่องมาจากหลากหลายสาเหตุในเวลาเดียวกัน หรือ สาเหตุมีความทับซ้อนกันอยู่ ส่วนใหญ่จะ

เกิดจากการที่มีความคิดเห็นไม่ตรงกัน ชัดแย้งรุนแรงจนไม่สามารถตกลงกันได้ จนกระทั่งนำมาซึ่งสงครามและความรุนแรงต่อมา โดยสาเหตุทางสังคมนี้ สามารถแบ่งเป็นปัจจัยย่อยๆได้ โดยปัจจัยเหล่านั้นได้แก่

- **การหลงชาติ** เช่น การที่ฮิตเลอร์มีความคิดในการหลงชาติของตนว่า ชนชาติอารยันของตนมีความเหนือกว่าชนชาติอื่นๆ เหมาะสมแก่การเป็นผู้ครองโลก โดยเฉพาะชนชาติยิวที่เป็นชนชาติที่เป็นเป้าหมายในการถูกทำลาย ซึ่งแนวคิดการหลงชาตินี้เป็นสาเหตุของความรังเกียจทางด้านชาติพันธุ์ ที่นำมาซึ่งความขัดแย้งและการทำความรุนแรงต่อคนที่ไม่ใช่พวกของตนเอง ซึ่งทั้งนี้ ความแตกต่างทางด้านชาติพันธุ์ ยังมีผลต่อการนับถือศาสนาซึ่ง หลักคำสอนทางศาสนาของแต่ละฝ่ายก็นำมาซึ่งความขัดแย้งได้

จากสาเหตุของการรุกรานและสงครามสี่ประการดังที่กล่าวไปข้างต้นผู้ศึกษาเห็น มูลเหตุเหล่านี้เป็นปัจจัยหลักที่ก่อให้เกิดความรุนแรงทางการเมืองซึ่งมีผลมาจากการทำสงครามซึ่ง กรณีที่ผู้ศึกษายกมาอย่างกรณีสังหารหมู่ชาวจีนในสงครามนานกิง การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิว การพันธุฆาตในรวันดา และสงครามกลางเมืองในบอสเนียและเฮอร์โซโกวีนา สาเหตุของความรุนแรงที่มีความคล้ายคลึงกันและเล็งเห็นได้ชัดเจนก็คือ สาเหตุทางด้านสังคม ซึ่งในประเด็นนี้มุ่งเน้นความสนใจไปยังความแตกต่างทางด้านชาติพันธุ์ เพราะในแต่ละสงครามเป็นความขัดแย้งของผู้คนที่มีชาติพันธุ์แตกต่างกัน ความแตกต่างทางด้านชาติพันธุ์นี้ นำมาซึ่งความอคติทางด้านชาติพันธุ์ และนำมาซึ่งความรุนแรงในที่สุด และ สาเหตุที่รองลงมาแต่มีความทับซ้อนกันอยู่ก็คือ สาเหตุทางการเมือง ซึ่งเป็นเรื่องอำนาจที่ทุกฝ่ายต้องการจะรักษาไว้ และเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ ซึ่งเป็นสาเหตุทางเศรษฐกิจที่มีความสำคัญตามมา แต่ในส่วนของสาเหตุทางจิตใจมีความลึกซึ้งและพิจารณาได้ไม่ชัดเจนนัก เพราะจิตใจเป็นส่วนที่อยู่ลึกลงไปภายในยากต่อการพิจารณา

2.2 รูปแบบของความรุนแรงทางการเมืองที่ปรากฏในกรณีสงครามระหว่างประเทศและสงครามในประเทศ

รูปแบบของความรุนแรงที่ปรากฏในกรณีสงครามระหว่างประเทศและสงครามในประเทศ เมื่อพิจารณาจากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง พบว่า ความรุนแรงส่วนใหญ่ที่ปรากฏอย่างชัดเจนนั้นเป็นความรุนแรงทางตรง สามารถกล่าวได้ว่า ความรุนแรงเป็นกระบวนการ ซึ่งประกอบด้วย ที่มาของความรุนแรง เป้าของความรุนแรง และเหยื่อของความรุนแรง ทั้งนี้อาจแยกพิจารณาความรุนแรงทางตรงได้ในลักษณะต่างๆ ดังต่อไปนี้คือ

1. การให้ความสนใจกับตัวผู้ก่อความรุนแรง โดยพิจารณาว่าความรุนแรงนั้นก่อโดยใคร อาจเริ่มต้นจากปัจเจกบุคคลและขยายไปสู่กลุ่มบุคคล ท้ายสุดแพร่ไปสู่ฝูงชน

2. การให้ความสนใจไปที่เครื่องมือที่ใช้ในการก่อความรุนแรงที่อาจเริ่มตั้งแต่ร่างกายมนุษย์ จนกระทั่งการใช้อาวุธเป็นเครื่องมือ ทั้งอาวุธแบบเรียบง่าย เช่น ไม้ มีด ดาบ และอาวุธที่มีพลังทำลายล้างสูง อย่าง ปืน ระเบิด จีปนาวุธนิวเคลียร์

3. การให้ความสนใจพิจารณาไปที่แง่มุมของผลที่บังเกิดต่อร่างกายของมนุษย์หรือเหยื่อที่เป็น ผู้ถูกกระทำ ซึ่งสามารถแบ่งได้สองลักษณะคือ ผลในเชิงการทำลายร่างกายและผลในการขัดขวางการทำงานของร่างกาย ซึ่งมีลักษณะย่อยสามารถแบ่งได้ดังนี้

3.1 ผลในเชิงการทำลายร่างกาย สามารถแบ่งได้ 6 รูปแบบ ได้แก่

- การบาดเจ็บ เกิดจากการใช้อาวุธชนิดอื่นหรือเครื่องมือทุบทำลายต่างๆ
- การฉีกกระชาก เกิดจากการเอาดาบฟันหรือการใช้เชือกดึงหรือแขวนคอ
- การแทง เกิดจากการใช้มีดหรือหอกแทง หรือกระสุนปืนทะลุผ่าน
- การเผาไหม้ เกิดจากการวางเพลิง หรือการใช้ระเบิดพลัง
- การถูกวางยาพิษ เกิดจากการได้รับพิษที่แพร่ในอาหารหรือน้ำดื่ม หรือในสงครามที่ใช้แก๊สพิษทำลายกัน แม้ว่าจะเป็นการทำผิดจารีตของสงครามระหว่างประเทศก็ตาม
- การระเหิดหายไป กรณีนี้เกิดจากอำนาจการทำลายล้างของอาวุธร้ายแรง เช่น อาวุธปรมาณู

3.2 ผลในเชิงขัดขวางการทำงานของร่างกาย สามารถแบ่งได้เป็น 4 รูปแบบ ได้แก่

- การไม่ให้มีโอกาศ เช่น การรัดคอ หรือ ฆาตกรรมเอาหมอนกดปิดจมูกปากเหยื่อ
- การไม่ให้กินน้ำ เช่น การทรมานนักโทษในอดีตโดยทิ้งให้นักโทษยืนตากแดดจนแห้งตาย
- การไม่ให้อาหาร เช่น การปล่อยให้ออดอาหาร อย่างในค่ายกักกันต่างๆ ที่ใช้กักกันชาวยิว
- การปฏิเสธความเคลื่อนไหว เช่น การควบคุมมิให้ขยับร่างกาย การใช้โซ่ล่ามนักโทษ และการควบคุมสมองไม่ให้คิดในเรื่องที่ผู้ให้ความรุนแรงไม่พึงประสงค์ (การใช้ยาหรือแก๊สกลุ่มประสาท หรือการล้างสมอง)

3. การข่มขืนซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของความรุนแรง ในกรณีสงครามนานกิง

จากการศึกษา รูปแบบของความรุนแรงทางการเมืองต่างๆจากทั้งเหตุการณ์สงครามระหว่างรัฐและสงครามในประเทศ อย่างเช่น กรณีการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิว (The Holocaust) กรณีการพันธุฆาตในรวันดา (Rwanda Genocide) กรณีสงครามกลางเมืองในบอสเนียและเฮอร์โซโกวีนา รวมถึง กรณีที่ผู้วิจัยศึกษาอย่างกรณีสงครามนานกิง ล้วนมีการปรากฏความรุนแรงทางตรงที่หลากหลาย มีการทำร้ายร่างกายเหยื่อ จนถึงแก่ชีวิต ด้วยวิธีการที่แตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นการใช้อาวุธและไม่มีอาวุธ แต่ประเด็นที่น่าสนใจสำหรับนักศึกษา ในกรณีสงครามนานกิงนั้น รูปแบบของความรุนแรงที่เด่นชัด และมีการกล่าวถึงมากที่สุดคือ การข่มขืน ซึ่งผู้ศึกษาจะกล่าวดังต่อไปนี้

3.1 การข่มขืนแห่งนานกิง

จากการศึกษาวรรณกรรมเรื่อง The Rape of Nanking หรือ หลังเลือดที่นานกิงของ ไอริส จาง และ การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง กับกรณีสงครามนานกิง พบว่า มีความรุนแรงที่ปรากฏและถูกกล่าวถึงมากที่สุดคือ การข่มขืน ซึ่งมีความรุนแรงและกระทำอย่างแพร่หลายมากในหมู่ของทหารญี่ปุ่น จนได้ชื่อว่า เป็นการชำเราแห่งนานกิง ทหารญี่ปุ่นมีการข่มขืนสตรีชาวจีน ตั้งแต่ เด็ก กระทั่งถึง คนชรา ไม่เลือกช่วงอายุ นอกจากนี้เหยื่อแต่ละคนจะต้องรองรับทหารญี่ปุ่นเป็นอัตราส่วนประมาณ สตรี 1 คน ต่อทหารญี่ปุ่นประมาณ 20 คน (ไอริส จาง, 2546) เหยื่อเหล่านี้มักจะถูกสังหารทิ้งเมื่อเสร็จกิจ เพื่อเป็นการปิดปากเหยื่อ เนื่องจากการข่มขืน คู่สงครามนับว่าเป็นการทำผิดกฎของสงครามนั่นเอง ซึ่งวิธีที่ทหารญี่ปุ่นใช้สังหารเหยื่อ ภายหลังจากการข่มขืนเป็นไปด้วยความทารุณอย่างมาก ยกตัวอย่างเช่น การข่มขืนจนเหยื่อสิ้นใจ การตัดเอาอวัยวะอย่างเต้านม และ อวัยวะเพศของเหยื่อออก จนเหยื่อเสียชีวิต การเอาของมีคมอย่างดาบปลายปืน ลิ้มเหล็ก หรือไม้เสียบไว้ในช่องคลอดของเหยื่อ แล้วคว้านลำไส้ ออกมากองข้างนอก ในกรณีสตรีมีครรภ์ ก็ถูกข่มขืนด้วยเช่นกัน ซึ่งเมื่อถูกข่มขืนเสร็จ ก็จะผ่าท้องเหยื่อ เพื่อเอาตัวอ่อนหรือทารกออกมา และคว้านลำไส้ จากนั้นบ้างก็เอาตัวอ่อนหรือทารกเสียบที่ดาบปลายปืน แล้วโบกเล่นไปมา นอกจากนี้ยังมีการทำอนาจารต่อสตรีอีกมากมาย เช่น การบังคับให้สตรีถ่ายภาพอนาจาร เป็นต้น

ภาพตัวอย่าง

ภาพที่ 1: ผู้หญิงจีนถูกของมีคมเสียบที่ช่องคลอด

ที่มา: หนังสือเรื่องหลังเลือดที่นานกิง ของไอริส จาง หน้า 244

ภาพที่ 2: หญิงชราชาวจีนถูกกระทำชำเรา

ที่มา: หนังสือเรื่องหลังเลือดที่นานกิง ของไอริส จาง หน้า 259

ภาพที่ 3: ผู้หญิงจีนถูกบังคับให้ถ่ายภาพอนาจาร

ที่มา: หนังสือเรื่องหลังเลือดที่นานกิง ของไอริส จาง หน้า 243

3.2 แนวคิดความรุนแรงกับการข่มขืน

การให้ความหมายของความรุนแรงนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นการให้ความหมายในความรุนแรงเชิงพฤติกรรม ซึ่งมีความหมายลักษณะกว้างๆ เช่น ความรุนแรงเป็นพฤติกรรมที่มุ่งก่อให้เกิดอันตรายทางกายภาพต่อผู้คนหรือความเสียหายต่อทรัพย์สิน บ้างก็เข้าใจความรุนแรงว่าเป็น การกระทำที่ทำให้สะดุดหรือบาดเจ็บ ซึ่งนิยามนี้ถึงแม้จะมีความหมายกว้างแต่ก็ครอบคลุมการกระทำที่รุนแรงของฝ่ายต่างๆ ได้ โดยให้ความสำคัญกับการกระทำยิ่งกว่าตัวผู้กระทำว่าเป็นฝ่ายไหน (เชษฐา, 2555) มีการแบ่งความรุนแรงออกได้เป็น สามประเภท คือ ความรุนแรงทางตรง ความรุนแรงเชิงโครงสร้าง และความรุนแรงเชิงวัฒนธรรม ซึ่ง Johan Galtung ได้อธิบายถึงความสัมพันธ์ของความรุนแรงสามประเภทนี้ไว้ว่า ความรุนแรงทางตรงเกิดจากการถูกสร้างด้วยความรุนแรงเชิงโครงสร้างและความรุนแรงทางวัฒนธรรมที่เป็นตัวสร้างความชอบธรรมในการสร้างความรุนแรงทางตรง ซึ่งในส่วนของความรุนแรงเชิงวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่อยู่ลึกที่สุด เป็นเรื่องของแนวคิด อุดมการณ์ มีการเปลี่ยนแปลงได้ยาก เช่น ค่านิยม ศาสนา ชาตินิยม เป็นต้น (ชัยวัฒน์, 2549: 52-58)

ดังนั้นการข่มขืนที่ปรากฏเป็นการกระทำความรุนแรงทางตรงที่เกิดกับพฤติกรรมที่ส่งผลต่อร่างกาย ทำให้ผู้ถูกกระทำเกิดอันตรายและเสียหาย นอกจากการกระทำทางร่างกายแล้วที่เป็นเชิงกายภาพ การข่มขืน ยังเป็นการกระทำที่มีผลในเชิงจิตวิทยาอีกด้วย เพราะการข่มขืนไม่ได้ทำให้เหยื่อ เกิดอันตรายต่อร่างกาย เท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบต่อจิตใจ แม้ว่าจะพิจารณาได้ไม่ชัดเจน แต่อาจสร้างความบอบช้ำทางจิตใจได้ ซึ่งจากการศึกษา เอกสารประกอบคำบรรยายในรายวิชา 435273-45 ความรุนแรงและความไม่รุนแรงทางการเมือง เศรษฐา(2555) ได้ตั้งคำถามที่น่าสนใจเกี่ยวกับประเด็นนี้ไว้ว่า การข่มขืนแล้วมากับการข่มขืนเฉยๆ แบบไหน ก่อให้เกิดความรุนแรงมากกว่ากัน ผู้ศึกษาได้พิจารณาว่า การข่มขืนแล้วมาและใช้วิธีการที่รุนแรง โหดร้ายแบบที่ทหารญี่ปุ่นกระทำต่อสตรีชาวจีน ถึงแม้ว่าจะมีการฆ่า ยุติศัภภาพของเหยื่อไว้ก็ตาม เหยื่อก็ได้รับการทำร้ายทางจิตใจมากเหมือนกัน แต่การข่มขืนแล้วมา ผู้ศึกษามองว่าเป็นความรุนแรงที่มีความชัดเจนกว่าถ้ามองในเรื่องของพฤติกรรม ซึ่งประกอบกับวิธีการสังหารที่โหดร้ายก็นับว่ารุนแรงยิ่งขึ้นไปอีก แต่หากพิจารณาในด้านของ การกระทำเชิงสัญลักษณ์ของการข่มขืน การข่มขืนและไม่ฆ่าก็มีความรุนแรงมากเช่นกัน ถึงแม้จะมองได้ไม่ชัดเจนนักก็ตาม กล่าวคือการข่มขืนมีความหมายถึงการส่งสารจากผู้กระทำไปยังผู้ถูกกระทำ มีนัยยะว่า เป็นการดูถูกเหยียดหยาม และตอกย้ำความพ่ายแพ้ ซึ่งเป็นความรุนแรงทางตรงที่มีผลจากการหล่อเลี้ยงโดยความรุนแรงเชิง โครงสร้างและวัฒนธรรม ที่ให้ความหมายและความชอบธรรมในการกระทำความรุนแรงอยู่ ดังนั้นการที่ข่มขืนแล้วไม่ฆ่าก็นับว่ามีความรุนแรงมากเช่นกัน

ความสัมพันธ์สามระดับของความรุนแรงในกรณีการข่มขืนในสงครามนานกิง ที่ทหารญี่ปุ่นกระทำต่อสตรีชาวจีนนั้น สามารถกล่าวได้ว่า การข่มขืนเป็นความรุนแรงทางตรง ที่ส่งผลกระทบต่อจิตใจ ซึ่งความรุนแรงทางตรงที่เกิดขึ้นมีผลจากความรุนแรงเชิง โครงสร้างและความรุนแรงเชิงวัฒนธรรม ที่รองรับความรุนแรงทางตรง ผู้ศึกษาพิจารณาว่า ความรุนแรงเชิง โครงสร้างที่ปรากฏในกรณีนี้ก็คือ โครงสร้างทางสังคมของทั้งสังคมจีนและญี่ปุ่นในเรื่องของการให้ความสำคัญต่อเพศชายมากกว่าเพศหญิง ซึ่งตรงนี้อาจเป็นประเด็นๆ เล็กที่สำคัญ ที่ทับซ้อนอยู่กับความรุนแรงเชิงวัฒนธรรมที่แฝงไว้ด้วยแนวคิดทางด้านความแตกต่างทางด้านชาติพันธุ์ ซึ่งในสังคมญี่ปุ่นเองนั้น ได้รับอิทธิพลจากศาสนาชินโต ที่หล่อหลอมให้คนญี่ปุ่นมีความคิดว่า ชาติพันธุ์ของตนมีความพิเศษและอยู่เหนือกว่าชนชาติอื่นเนื่องจากคนสืบเชื้อสายมาจากพระอาทิตย์ (พินิจ, 2548) ซึ่งมีความคล้ายคลึงกับฮิตเลอร์ที่คิดว่าตนเองเป็นเชื้อสายอารยันที่บริสุทธิ์ จนกลายเป็นการหลงชาติ (สิโรตม์, 2516) จากแนวคิดนี้เองที่ส่งผลให้เกิดความอคติทางด้านชาติพันธุ์และเป็นตัวผลักดันให้เกิดความรุนแรงทางตรง อย่างการสังหารหมู่ คนชาติพันธุ์อื่นที่แตกต่างกัน

6. สรุปผลการศึกษา

จากการวิเคราะห์ผลการศึกษาผ่านประเด็นการศึกษาตามวัตถุประสงค์ สามารถพิจารณาได้ว่า การกระทำ ความรุนแรงของทหารญี่ปุ่นที่กระทำต่อชาวจีนในกรณีสงครามนานกิงนั้น มีแนวคิดอยู่ภายใต้กรอบของ Realism จริง ในส่วนของการทำสงครามและเข้ารุกรานจีนเพื่อผลประโยชน์แห่งชาติ การรักษาและขยายอำนาจของตน โดยที่ให้ความสำคัญกับรัฐเป็นหลัก แต่แนวคิด Realism เพียงอย่างเดียวไม่สามารถอธิบายการกระทำ ความรุนแรงของทหารญี่ปุ่นได้ จึงมีแนวคิดด้านความรุนแรงอีกแนวคิดหนึ่ง ซึ่งเมื่อศึกษาแล้วพบว่า การที่กระทำ ความรุนแรงนั้น เป็นความรุนแรงที่เกิดออกมาในรูปแบบ ความรุนแรงทางตรงก็จริง แต่เมื่อพิจารณาในเชิงลึกแล้ว การกระทำ ความรุนแรงทางตรงมีการหล่อเลี้ยงจากความรุนแรงเชิงโครงสร้าง และความรุนแรงเชิงวัฒนธรรมอยู่ ซึ่งส่วนนี้เป็นส่วนที่ต้องพิจารณาลึกลงไป และเมื่อพิจารณาลึกลงไปแล้ว กอปรกับการพิจารณากรณีศึกษาจากสงครามระหว่างประเทศและสงครามในประเทศต่างๆ มีความคล้ายคลึงกันอยู่มาก ในเรื่องของแนวคิด การแบ่งแยกเชื้อชาติ การหลงชาติ ที่นำมาซึ่ง ความอคติทางด้านชาติพันธุ์ และ ความอคติทางด้านชาติพันธุ์นี้ มีความเกี่ยวข้องกับ ความรุนแรงเชิงวัฒนธรรม ซึ่งเป็นเรื่องของอุดมการณ์ความคิด ซึ่งแฝงอยู่ในบริบทของสังคมนั้นๆ นอกจากนี้ การข่มขืนซึ่งเป็นความรุนแรงชนิดหนึ่งที่พบในวรรณกรรมเรื่อง The Rape of Nanking และ ในเอกสารที่เกี่ยวข้อง การที่ทหารญี่ปุ่นกระทำต่อ สตรีชาวจีน โดยการข่มขืนและสังหารด้วยวิธีการที่รุนแรงนั้น เป็นการทับซ้อนกันระหว่าง ความรุนแรงเชิงวัฒนธรรมดังที่กล่าวไป และความรุนแรงเชิงโครงสร้างซึ่งเป็นเรื่องของ โครงสร้างของสังคมจีนและญี่ปุ่น ที่มีการให้ความสำคัญกับเพศชายมากกว่าเพศหญิง

สามารถสรุปผลการศึกษา ได้ว่า ความรังเกียจทางด้านชาติพันธุ์และ โครงสร้างทางสังคมที่มีการให้ความสำคัญกับเพศชายเป็นใหญ่ในสังคมจีนและญี่ปุ่นเป็นเหตุทำให้ทหารญี่ปุ่นกระทำ ความรุนแรง โดยเฉพาะการข่มขืนต่อสตรีชาวจีน ในกรณีสงครามนานกิง